GECE GELİNİ

ERKUT DERAL

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2403
EDEBÎ ESERLER: 1202

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-8838-09-1

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

1. Basım: Okuyan Us Yayınları, 2006
Ötüken Neşriyat'ta **1. BASIM**

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76 • 34718 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 546 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Düzelti: Ezgi Akyıldız

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Çınar Matbaacılık

Baskı: Ötüken Neşriyat A.Ş.
Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76
Kadıköy-Istanbul
Tel: (0216) 546 03 50
Sertifika Nu: 49269

İstanbul - 2026

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Erkut Deral: 1967 yılında İstanbul'da doğdu. Eyüpsultan'a yerleşmiş bir Balkan göçmeni ailesindendir. 1986'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nde öğrenci iken Ferhan Şensoy'un Ortaoyuncular Tiyatrosu'nun amatör kolu Nöbetçi Tiyatro'da oyunculuğa, ardından da İstanbul Devlet Operası Gençlik Korosu'nda müzik çalışmalarına başladı. Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı Opera Ana Sanat Dalı'nda ikinci öğrencilik dönemini yaşarken tiyatro ve opera temsillerinde profesyonel olarak sahneye çıktı. 1989'dan 1995'e kadar farklı aktüalite ve ekonomi dergilerinde gazetecilik yaptı. 1993 yılında başladığı Felsefe öğretmenliğini aktif olarak 2023'e kadar sürdüren Erkut Deral sırasıyla, 1998 yılında Bozkırda Bin Yıl: Karakeçililer adlı halkbilim incelemesini, 2004'te Kötü Ölü, 2005'te de Gece Gelini adlı romanlarını yayımladı. İnternet ortamında yayımlanan Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü'nde Erkut Deral'ın edebi anlayışı ve kitapları hakkında şu değerlendirmeler yapıldı:

> *Erkut Deral, "Sizi polisiye romanlar kaleme almaya iten nedir?" sorusunu şu şekilde yanıtlar: "Polisiye yazacağım diyerek yola çıkmış değilim. Özde, ben bildiğim ve sevdiğim insan hikâyelerini paylaşmayı seviyorum. Bakın şu işe ki, şu ana dek anlattığım iki insan hikâyesi, yani yayımladığım iki romanım da gizem ve gerilim nitelikli içeriklere sahip. Bunlardan ilki Kötü Ölü, İstanbullu takıntılı bir gencin dini ve metafizik hezeyanlarının, sapkın bir kıyamet tarikatınınkilerle örtüşmesinin hikâyesidir. İkincisi, Gece Gelini adlı romanımda ise kent yaşamı içinde iyice savrulmuş bir fotoğraf sanatçısı, bir Anadolu kasabasında, oranın yerli ve orijinal korkularıyla yüz yüze gelir." (Teker, 08.05.2019 tarihli görüşme)*
>
> *Erkut Deral, romanlarının olay örgüsünü kahramanların yaşadıkları yerlerdeki ürperti verici memoratlardan aldığını - yukarıdaki açıklamasıyla da - dile getirmiştir. Polisiye unsur metafizik olaylarla harmanlanarak fiktif yapıya yedirilir.*

Erkut Deral İstanbul'da yaşamaya devam ediyor.

"Ey acımasız kadın, üstüme daha az alevler sal; Seni dokuz kez kucaklayacak o Styx değilim ben."
Baudelaire, *Kötülük Çiçekleri*

1

Ben bir tespih tanesiyim. Bir kadın beni tam ortamdan deldi ve içimden bir iplik geçirdi. Beni bir ipliğe geçirdi yani. Parmağının ucuyla şöyle bir itti beni. Bir müddet, içimden süzülüp giden ipliğin acısını hissederek düştüm. Sonra tık ettim, durdum. Kıçımdan gelen tık sesi, bir yere (birine?) çarptığıma işaretti. Şöyle döndüm geriye, bir baktım. Çarptığım, benden önceki tespih tanesiydi. Ama o ilk değilmiş. Ondan önce başkaları da olmuş. Biz bir tespihe dizilmiş taneler olarak, pek kıymetli olmasa gerek bir koleksiyonun parçalarıymışız. Aybeniz Hanım'ın erkek koleksiyonunun parçaları... Hepimiz kendimizi en değerli, en önemli sanırmışız oysa. Okumuş yazmış koca koca adamlarmışız. Bütün orta ve ufak boy dağları yaratanlar bile varmış aramızda. Ama bir koleksiyona dâhil olmaktan kurtulamamışız.

Bir gün başımı dizlerine koymuştum da hani, saçlarımı okşamaya başlamıştı ve "Kuşum," demişti bana, "senin sevgiye ihtiyacın var." İşte o zaman sımsıkı sarılmıştım ona, "Benim sadece senin sevgine ihtiyacım var," demiştim. Doğruydu bu. Ben onun tarafından sahiplenilmeliydim. Ona ait olmalıydım. Öyle istiyordum. Sonra da bedenimi bedenine kenetleyip, gözlerine dalıp gittim. "Birlikte yaşlanmalıyız ve ben senin kucağında ölmeliyim," dedim ona. Bir şey demedi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, tatlı tatlı gülümsedi. Ardından seviştik. Haftasına beni terk etti. On beş gün içinde zengin bir herife kapılanmayı, altı ayda da onun karısı olmayı becerdi.

Bebeksi, çıtı pıtı, nahif bu kadın; bu söz konusu Aybeniz Hanımefendi, böyle karşı konulmazdı işte ve en yetenekli olduğu yerde, yani yatakta öyle büyülerdi ki biz aşka kurban öküz erkekleri, tüm yeteneklerimizi, yardım gücümüzü, desteğimizi öyle bir alırdı ki, öyle bir sömürürdü ki bizi! Biz de gözlerinin içine baka baka, o gözlerin deryasında suya karışa karışa sömürtürdük kendimizi. Sonra da kapının önüne konuverilirdik. Ama bravolar sana eski aşkımız. Zengin kocasının cilveli karısı! Hepimiz senin bir anlık mutluluğuna kurban olalım! Kaltak seni!

Kırmızılı kadına çarptığımda aşağı yukarı bunları düşünüyordum işte.

Çarptığımda mı?

Ne çarpması be, üstünden geçtim!

İki küsur tonluk cipimle kadını altıma aldım.

Yüz yirmi kilometre süratle gidiyordum ki kadın kızıl bir bulut hâlinde karanlığın içinden çıkıverdi. Frene abanmam da para etmedi. Kollarını kaldırdı, ağzını açtı ve tekerleklerin altına girdi kadın. Çığlık filan duymadım. Arabanın önce ön sol, sonra da arka sol tekerlekleri kadının üzerinden geçti. İçimden bir şey koptu. "Allah!" diyebildim sadece; aklıma başka bir şey söylemek gelmedi.

Katil olmuştum!

Laodameia Antik Kenti'nde yaptığım çekimlerden dönüyordum. Anadolu'nun iki yanı ağaçlık bir köy yolunda, bir gecenin zifirinde, o güzel *Land Rover*'ımla giderken, önüme fırlayan kırmızı giysili bir kadını ezivermiştim.

Freni kökledim. Direksiyona sarıldım. Araba yere yapıştı. Lastikler cayırdadı. Hafif sağa savruldum ve durdum. Kan beynime çıkmıştı. Yüzümün şiştiğini hissettim. İnsanın yüzü şoktan şişmez, ama ben öyle hissettim. Midemde bir kramp, sırtıma da o kramp kadar esaslı bir başka kramp girmişti. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Arabadan inip, gidip o kadına bakmam gerekiyordu. Kadını ne hâlde

bulacaktım peki? Üzerine su bardağının dibi ile vurulmuş bir kakalak gibi mi? Üzerinden iki tonluk cip geçerse nasıl olur insan? İki kalın tekerleğin geçtiği yer ezilmiş, yassılaşıp yol olmuş, geri kalanı da şişmiş bir ceset! Böyle mi olur? Gidip anlayacaktım, şimdi.

Kapıyı açtım, arabadan çıkmak üzere hamle ettim. İlk elde başaramadım. Tüm bedenim titriyordu. Küfretmeyi denedim, konuşamadım. Ama düşünebiliyordum! Beni hapse atacaklarını düşünebiliyordum! İşimden gücümden olacağımı, mahkeme kapılarında perişan olacağımı, sürüm sürüm süreneceğimi düşünebiliyordum. Tekrar hamle ettim ve çıktım arabadan. Yüzüme gecenin serini çarptı. Bir rüzgâr gelip göğsümü yaladı. Ağaçların kokusunu duydum. Harıl harıl fotosentez yapıyorlardı ağaçlar. Ne böceği olduğunu anlamadığım bir böcekle, ne kuşu olduğunu bilmediğim bir kuş türkü söylüyorlardı. Ötesi sessizlikti. Dönüp asfaltın üzerine uzanmış kadına baktım. Elli-altmış metre ötede yüzükoyun yatıyordu. Onu bu hâle, biraz önce ben getirmiştim. Yarattığım trajediyi görmek için mi, neden bilmiyorum ama yanına koştum. Koşarken kendi lastik izlerimin üzerine basıyordum.

Kan var mıydı kan?

Bir Amerikan filminde böyle bir sahne görmüştük Aybeniz'le. Bir adam bir adamı, aynı benim gibi eziyordu. Sonra, kamera asfalta dönüyordu. Kanlı lastik izlerini görüyordunuz.[1] Peki, benim lastik izlerimde kan var mıydı? Yoktu. Allah'a şükür yoktu. Demek bir parçalanma hadisesi vuku bulmamıştı. Çok iyi! Yaklaştıkça kadının cesedi belirginleşiyordu. Daha yaklaştım. Ceset daha belirginleşti. Belirginleşmekle kalmadı, kımıldadı da!

Ceset kımıldadı!

---

[1] Salak filmlere götürürdü beni aşkım. Başkası denese ağzına sıçardım, ona gıkım çıkmazdı.

Yani ceset değilmiş ki, kımıldadı!

Mucizeler yaratan Allah'a şükürler olsun, kadın ölmemiş!

Ben yanına ulaşana kadar kadın sol kolunun üzerinde bana dönmüştü. Gölgelenmiş gözleriyle yüzüme baktı. Yanına çömeldim ve "Kımıldamayın bacım!" diyebildim sadece.

Bacım mı? Neden öyle dedim ki ben kadına? Köylü kadınlara bacım mı denir?

2

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama en azından bacı kımıldamamalıydı. Kımıldarsa ölürdü! Ben de taksirle ölüme sebebiyet vermek suçundan hapse girerdim. Ancak hiç dinlemiyordu beni bacı. İnledi, ellerinden destek alarak doğruldu, bacaklarını büktü ve asfaltın üzerinde oturur vaziyete geldi. Biraz önce *Land Rover*'ımla üzerinden geçtiğim kadın, şu anda oturduğu yerden beni izliyordu. Genç bir kadındı. Güzeldi de. Sanırım gözleri siyahtı. Üzerinde –herhâlde o yörede giyilen türden– uzun, kıpkırmızı, yekpare bir giysi, başında da al yazma olması muhtemel, omuzlarına dökülmüş incecik bir başörtüsü vardı. Kadın bana bakıyordu. Yalnız, gözlerindeki ifade korkuttu beni. Bir dalgınlık, bir sarhoşluk vardı gözlerinde. Büyük şoklardan sonra böyle mi bakar insan? Peki, şokun etkisi geçtikten sonra ölür mü? Ölmez inşallah!

Yüreciğim göğsümde şimendifer gibiydi. Soluğum kesilmişti. Elimi göğsüme koyunca kalbimi avucumda hissettim. Kadının etrafında fır dönüyordum. Bir şey söylemem gerekiyordu. Peki, ne denirdi bu durumda? Bir şey diyebilmem için önce olup biten bu işe bir açıklama geti-

rebilmeliydim; ama getiremedim. Yüzde yüz ölmesi gereken kadın karşımda oturuyordu işte! Biraz sakin olmaya çalıştım. Kekeledim ve "Geçmiş olsun," diyebildim kadına; daha ne deseydim! Kadının tekerleklerin altından nasıl sağ çıktığını açıklayabilmek, daha sonra denenecek bir işti. Şimdi sakinleşmeli ve katil olmadığıma şükretmeliydim. Tekrar "Geçmiş olsun," dedim kadına, sonra aklıma o bildiğim tek tıbbi önlem geldi: "Kımıldamayın lütfen!"

Kızmıştım aslında ben ona!

"Öyle arabanın önüne atlayıverdiniz! Ama neyse, şimdi bunları konuşmayalım. Nasılsınız şu anda? Sizi hastaneye götürmem gerek. Siz kımıldamayın, ben bir çaresine bakıp..."

Kadın beni dinlememeye devam ediyordu; kalkmaya yeltendi. Allah'ım, kadın ayağa kalkmaya çalışıyordu! Biraz becermişti de hatta. Ama sendeledi. Uzanıp tuttum. Onu arabaya kadar taşıyacaktım.

"Bırak gideyim..."

İlk kez konuşmuştu kadın. Ancak ağzından çıkan, sesten çok hışırtıydı. "Hayır," dedim kadına, "hastaneye gidiyoruz. İç kanama geçiriyor olabilirsiniz."

"Bırak gideyim!"

Bir daha sendeledi ve omzuma yığıldı. Durumu hiç iyi değildi.

"Bıraksam da gidemezsiniz. Çok sarsıldınız. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir mucize oldu ve yaşıyorsunuz. Tedavi edilmeniz gerek. Buralarda bir hastane var mı?"

Benim dilim açılmıştı, bülbül gibi şakıyordum ama ne arasındı Allah'ın ovasında hastane? Kasabalarda sağlık ocakları bulunurdu fakat...

"... Ya da bir sağlık ocağı... Kasaba var mı bu yakınlarda?"

Kadın yine "Bırak..." diye homurdandı, kurtulmaya çalıştı. O beni dinlemiyorsa, ben de onu dinlemiyordum

artık. Kolumu beline doladım ve onu arabaya doğru yürütmeye başladım. Karşı koyamadı. Bıraktı kendini. Etim etine değdi; buz kesmişti kadın. Bir kez daha irkildim. Bir kez daha ölümü andım. Ya bu kadın ölüverirse şimdi! Ölüm gibi soğuk çünkü. Gecenin seslerini duyuyordum. Kuş ve böcek seslerini... Hafif rüzgârı yeniden yüzümde hissettim. Kimi yerleri çatlamış, yamrulmuş ve dağılmış yamalı asfalt, önüm sıra ip gibi uzuyordu. Bomboştu yol. Benden önceki en son araba ne zaman geçmişti buradan? Yanımdan ne zaman biri geçmişti en son? Peki, ben en son kimi sollamıştım bu yolda? Hatırlamıyordum.

"Ne arıyordunuz gece yarısı bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde? Eviniz yakın mı?"

Yolun ortasında hafif sağa yan dönmüş cipime doğru yürüyorduk. Kadın çok bitkindi. Bir iç kanama, değilse de ona benzer bir şey geçirdiğinden emindim. Yoksa başka türlü... Paldır küldür üstünden geçmiştim kadının. Paldır küldür! Geçmiş miydim gerçekten de? Öyle olsa, kadın pestil, ben katildim. Demek öyle olmamıştı. Ben yanılıyordum. Yanılıyor muydum? O tekerleklerin altına giren neydi peki? O ses nerden çıkmıştı? Koca cip neden iki defa hoplamıştı? Başka bir şeyin üstünden geçtik biz demek! Ama neyin? Allah selâmet versin.

"Bırak beni gideyim!"

Ne inatçı köylü karısıydı bu! Ben hastane dedikçe, o gideyim diyordu.

"Korkma, hastanede sana iyi bakarlar... Ya da sağlık ocağında, işte her ne haltsa!"

Hastane... Sağlık ocağı... İyi de biz hangi ilimizin sınırları içinde, neredeydik? Dört saattir araba kullanıyordum. Yılan gibi kıvrılan yollarda, yolla beraber kıvrılıyordum. Üç-dört kasabadan, iki düzine kadar köyün de yakınından geçmiştim. En yakın kasabayı bir saat önce terk etmiştim. Konya'ya doğru ilerliyordum, ama Konya'ya kaç kilometre

kaldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Buralarda tabela filan da yoktu.

"Hangi yerleşim yeri var bu yakınlarda?"

"Bırak gideyim, bırak!"

Kafama dank etti birden. Bu hiçbir hastaneye götürülmek istemeyen kırmızılı kadın, gecenin bu yarısında, en yakın yerleşim yerinden bu kadar uzakta, yalnız başına ne bok yiyordu? Birilerinden mi kaçıyordu bu? Ama bunu soramazdım. Sorsam, kadın daha da korkardı belki. "Korkmayın," dedim, "korkmayın..." ve kadını cipin ön sağ koltuğuna oturttum. Direksiyona geçip, gaza bastım. Dört çekerli kara kızım, karanlığın içine ok gibi daldı. Devir ve hız ibreleri şaha kalktılar. Birkaç saniye sonra, kadına bindirdiğim süratin çok üstündeydim. Sürat felakettir ama ben de bu zavallıyı bir yere yetiştirmek zorundayım. Ancak, nereye? Allah kahretsin bu uçak fobimi benim! Bütün ekip, modeller, ışıklar mışıklar hepsi atlayıp uçağa gittiler. Ben tırsak, Anadolu yollarında arabayla maceradayım! Aha sana macera! Bari Süleyman gelseydi yanımda! Destek olurdu. Ama yok, uçak dururken gelir mi benle Süleyman? Pezevenk! Yol düzleştiğinde, yanımdaki soğuk kadına bakıyordum ara sıra. Durumu nasıldı acaba? Isınmış mıydı biraz? Yoksa daha da mı soğumuştu? Tekerleklerin altından sağ çıkan bu kadın, şimdi benim arabamda ölüvermesin! Ölür mü ölür, çünkü çok konsantre bir mucizeler gecesi yaşıyoruz burada...

ŞEYHBEYAZIT 6 Km.

Uzun farlarımın güçlü ışığı, benim için bu tabelayı aydınlattı aniden. Çok sevindim, kadının da sevineceğini sandım.

"Bak, Şeyhbeyazıt altı kilometre yazıyor! Bir yere geldik en sonunda! Sen buralı mısın?"